

Text kázání: Marek 8, 22 - 26

Máme před sebou v dnešním textu příběh o uzdravení neznámého slepce. Jedno z mnoha evangelijních svědectví o Ježíšových mocných činech, které přinášely okamžitou úlevu, pomoc, uzdravení těm, kdo k němu přicházeli se svým trápením i se svou nadějí. Tento anonymní potřebný byl k Ježíši přiveden. Nevíme, zda rodinou, přáteli, sousedy. Určitě však těmi, kdo už slyšeli o Ježíši jako o zázračném lékaři. Určitě také těmi, kterým na něm záleželo, chtěli mu pomoci. Viděli, jak jej slepota omezuje a vylučuje ze společnosti. Možná si při jejich jednání vybavíme podobný evangelijní příběh o uzdravení ochrnutého. Čtyři ho nesli, a když to kvůli tlačenci nešlo dveřmi, probourali střechu a otvorem ho spustili před Ježíše. Soucit, obětavost a přímluva doprovázejících, i důvěra nemocných se spojují v touze najít u Ježíše pomoc, osvobození, uzdravení. Ti potřební ho našli, byli uzdraveni. O lidech, kteří je k Ježíši přivedli, se už dál nic nedozvíme. Přesto zůstávají příkladem obětavé služby a zájmu o ty, kteří potřebují pomoc. Zůstávají příkladem i výzvou.

Protože i dnes je mezi námi tolik těch, kteří potřebují ve své nouzi doprovod k Ježíši, Lékaři těl i duší. Doprovod přímluvných modliteb, ve kterých přinášíme před Boží tvář jedni druhé a prosíme o Boží zásah, jeho milost, jeho pomoc, dotyk jeho blízkosti, Jeho uzdravení, je nezastupitelnou službou živého křesťanského společenství. Je to služba vzájemná. Kolikrát už jsme to ve svém životě zažili, jak jsme byli nesení modlitbami druhých, kolikrát jsme naopak my sami pomáhali nést k Ježíši starosti a potřeby jiných. Ale kolem nás je i spousta lidí duchovně slepých, kteří nevědí nic o Boží lásce, o jeho cestě odpuštění a pomoci. I oni potřebují doprovod ve svém hledání. Nezapomínejme na to, pokud nám Pán Bůh takové lidi postaví do cesty. Někdy k navázání kontaktu pomůže náš zájem o jejich problémy, nebo konkrétní pomoc v těžké situaci, jindy povzbuzení, vzájemná důvěra a sdílení, nenásilné nasměrování, pozvání, čas, ve kterém půjdeme kus cesty s nimi.

Ti, kdo slepého přivedli k Ježíši možná doufali, že budou sami svědky a přímými účastníky uzdravení někoho z jejich konkrétní blízkosti. Ježíš je ale zklame. Vyhoví jejich žádosti, aby se slepého dotkl tak, že ho vezme za ruku a odvede ho pryč. Žádná demonstrace jeho moci, žádná propagace na veřejnosti, žádná nabídka ke shlédnutí spasitelových zázračných schopností. Jen oni dva, Ježíš a slepec. Beze svědků, bez hluku davu. V tichu, které slepému, odkázanému jen na svůj sluch, umožnilo uslyšet Toho, kterému důvěřoval, kterým se nechal vést, vnímat jeho léčivý dotyk.

Ježíšův hlas zní dodnes nejjasněji ve ztišení. Ve chvílích, kdy necháme kolem sebe i v sobě utichnout všechno, co nás rozptyluje a ohlušuje. Pak můžeme uslyšet jeho Slovo – někdy obviňující, jako to uslyšel Pavel u Damašku, jindy potěšující a povzbuzující. Vždycky však napomáhající k uzdravení.

Lidská slepota je v Bibli popisována nejen jako stav fyzický, ale i duchovní. V oddíle předcházejícím našemu textu napomíná Ježíš učedníky, kteří na jeho varování před kvasem farizeů a Herodovým reagují praktickou lidskou starostí o to, že s sebou nemají chleba: „Oči máte a nevidíte, uši máte a neslyšíte,“ slyší Ježíšovu výčitku. Tolikrát slyšeli jeho kázání, viděli tolik jeho divů a zázraků a pořád byla jejich mysl nechápavá. A stejně tak slepí jsou farizeové a zákoníci, kteří ve své zatvrzelosti nedokážou vidět v Ježíši Mesiáše, Božího Syna, a porozumět jeho poslání. Nedokázal to ani vzdělaný zákoník Saul, - Pavel, pronásledovatel křesťanů. Pán Bůh ho musel zastavit u Damašku. Jeho slepotu si použil k tomu, aby poznal v Ježíši svého Spasitele a přijal povolání stát se jeho svědkem a nadšeným vyznavačem.

Slepota je vážný případ, není lehké ji uzdravit. Dá to práci. A nemusí se to vždy stát najednou, ale postupně, jak to popisuje i náš příběh. Důležitá je komunikace s lékařem.

Když Ježíš potřel slepému oči slinou, v tehdejší době běžně používaným léčivým prostředkem, vložil na něho ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“ *On pozvedl oči a řekl: „Vidím lidi, vypadají jako stromy, a chodí.“*

Aby mohl na otázku odpovědět, musel slepý pozvednout oči. To pozvednutí očí i srdce ke Kristu je důležité i pro nás. Často ve své zaslepenosti a soustředěnosti na sebe nevidíme nic a nikoho jiného než sebe a svou aktuální situaci. Ve chvíli, kdy odhlédneme od svých problémů a starostí, kdy je odevzdáme s vírou Ježíši, můžeme uvidět náš život i svět kolem sebe jinýma očima, jiným pohledem, v jiných souvislostech. Můžeme uvidět nově to, co bylo i to, co máme před sebou, vidět nově lidi kolem sebe...

„Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí.“ Proti tmě slepoty jistě úžasná změna. Chodící stromy ale svědčí o tom, že slepcovo vidění není ještě úplně jasné a zřetelné. A tak mu Ježíš *znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně.*

Tento příběh uzdravení nadvakrát není důvodem k pochybnosti o síle Ježíšovy uzdravující moci, která napoprvé zdánlivě selhala. Je znamením naděje. Důkazem trpělivosti, kterou má s námi nebeský Lékař. Setkání s ním, proces uzdravení naší slepoty, má svůj vývoj. Při hledání Boží cesty pro náš život se můžeme ocitnout v situacích, kdy vidíme jakoby v mlze, nejasně, zastřeně, nezřetelně. Hledáme, modlíme se, tápeme, pochybujeme. Jsme bezradní. Nerozumíme tomu, co se s námi a kolem nás děje. Máme otázky a otazníky. Můžeme se mýlit ve svém poznání. Potřebujeme nový uzdravující Ježíšův dotyk. Jeho světlo, pomoc, vedení a orientaci. Potřebujeme stále slyšet jeho Slovo. Někomu možná časem zevšednělo, vzpomínky na křesťanskou výchovu v mládí, na konfirmační sliby a vyznání víry vybledly. Lidé už možná nejsou ani chodící stromy, oči zastírá stín slepoty. Někdy trvá dlouho, než něco dalšího z Božích cest pochopíme, spatříme a přijmeme. Ale Lékař je stále připraven pomoci.

.Potom mu Ježíš znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně.

Tolik evangelista Marek. Nepopisuje už další reakci uzdraveného. Nedožíváme se nic o jeho vztahu k Ježíši. Jen od něj dostává příkaz, aby šel domů a nevracel se mezi lidi do vesnice. Stejný příkaz dostali od Ježíše i někteří další uzdravení. On nestavěl své božství na odiv. Nečinil zázraky kvůli své popularitě a moci. Věděl, že ještě nepřišel jeho čas. Zůstal skrytý, nepoznaný a odmítaný. Ani když visel na kříži nevyužil své moci, aby si pomohl, i když ho k tomu posměšně vyzývali. Šel cestou ponížení, nepochopení a posměchu až do konce. I dnes ho pozná jenom ten, kdo se s ním setká jako s trpícím služebníkem, nespravedlivě odsouzeným a ukřižovaným Božím Synem, kterého jeho Otec vzkřísil z mrtvých. Přichází za námi jako živý Pán. To právě otevření očí nastane, když poznáme a vyznáme, že tento Ježíš je Král Králů a Pán Pánů, naděje světa, i náš osobní Zachránce, Spasitel. V něm je život, světlo a uzdravení pro všechny.

On své dílo dokoná. Neodejde od rozdělané práce, nespokojí se s částečným vyléčením. Neustane, dokud vše nenapraví. Dokud nedojde k plnému zdraví, celému poznání, dokud všem nevzejde zářivé světlo Jeho království. Tak to smíme čekat pro každého z nás i kolem nás: nebudeme navždy rozpoznávat pravdu o Bohu jen v náznacích, nebudeme trvale tonout v pochybnostech. Až Bůh splní své sliby a dokoná své dílo, pozná každý jasně a plně, že Ježíš je skutečným Pánem a Zachránce světa.

Do té doby platí, co napsal apoštol Pavel Korintským křesťanům: *„naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno... Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však užíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mně.“*

Cesta křesťana vede ze tmy do světla, ze slepoty a položení až ke chvíli, kdy svého Pána uvidíme „tváří v tvář“. Díky jemu za to.

Vzkříšený a oslavený Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že dodnes přicházíš ve svém Duchu a ve svém Slovu k nám lidem, aby ses s námi setkával a otevíral nám oči k pohledu víry, kterým můžeme uvidět sebe i druhé ve světle tvého milosrdenství a tvé lásky. Prosíme vyváděj nás ze zaslepenosti našeho sobectví, pýchy, lhostejnosti, nelásky a zloby. Pomáhej nám i všem křesťanům, abychom dokázali zvát k setkání s tebou i ostatní. Amen.

Píseň: 392 – Ó světlo světa, Kriste náš

Oznámení : Saša Jeništa

Píseň : 772 – Kristus má v rukou celý svět

Přímluvná modlitba:

Pane Bože,

světlo tvé lásky zjevené v Pánu Ježíši Kristu září do tmy našeho světa i našeho pokřiveného lidství jako zdroj naděje, pomoci i správné orientace. Děkujeme ti za to. Prosíme o světlo tvého pokoje do všech malých i velkých ohnisek neklidu, napětí a strachu i válečných konfliktů. Prosíme o světlo tvé lásky do tmy nenávisti, osočování, násilí, hádek a zloby. Prosíme o světlo poznání do tmy našich provinění, o odvahu k jejich vyznání i sílu k novým začátkům v moci tvého odpuštění.

Přimlouváme se za ty, kdo jsou zaslepeni touhou po moci a ovládnutí druhých. Prosíme za lidi zaslepené touhou po majetku a rostoucích ziscích. Prosíme za všechny, kdo jsou zaslepeni svojí sebespokojeností a samospravedlností.

Prosíme za ty, kteří tápají ve tmě a hledají cestu ke světlu. Dej, ať jsou jim křesťané v jejich hledání pomoci, a ne zábranou. Prosíme o tvé potěšení a sílu pro všechny, kteří ztratili někoho blízkého.

Předkládáme ti, Pane i náš sbor a všechnu jeho aktivitu. Ved' nás svým Duchem a světlem svého Slova, dávej chuť, radost, moudrost, odvahu i sílu k práci a službě bratru faráři, presbyterům i každému z nás osobně. Bud' s těmi, kdo pro nemoc a stáří jsou s námi ve tvém Duchu spojeni jen svými modlitbami. Spojuj nás všechny v jednu rodinu tvých dětí.

V tiché modlitbě ti ještě předkládáme své osobní prosby a přímluvy

:

Společně k tobě ještě voláme : Otče náš ...

Poslání :